

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 17 (1767) ♦ Четвер, 29 січня 1998 року ♦ Ціна договірня

Складний, тернистий шлях забезпечення волевиявлення народу

У Верховній Раді відбулася нарада-семинар з головами і заступниками голів обласних рад, Київської і Севастопольської міських рад, керівними працівниками апарату адміністрації Президента, Верховної Ради, Кабінету міністрів, Центрироборчому з питань підготовки і проведення виборів депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів.

Голова Верховної Ради Олександр Мороз, відкриваючи нараду, відзначив, що закон про місцеві вибори пройшов складний і тернистий шлях, однак у кінцевому результаті він повністю відповідає Конституції і забезпечує волевиявлення народу.

Під час його підготовки було враховано більш як 300 пропозицій, 200 з яких надійшли від місцевих органів рад. Враховано й пропозиції Президента.

Олександр Мороз наголосив на тому, що через різні причини часу для організації і проведення місцевих виборів залишилося дуже мало.

У нараді брали участь голова Центрироборчому Михайло Рябець, інші фахівці виного процесу. Учасники наради одержали відповіді на свої запитання.

Повноваження підтвердили

27 січня, на ранковому засіданні, Парламентська Асамблея Ради Європи більшістю голосів підтвердила повноваження постійної делегації Верховної Ради України в ПАРЄ. 14 з 17 представників національних парламентських делегацій, які взяли участь в обговоренні питання щодо виконання Україною зобов'язань, взятих при вступі до Ради Європи, висловилися за доцільність визнання повноважень делегації Верховної Ради України в асамблеї.

Парламентська Асамблея Ради Європи обрала главу постійної делегації Верховної Ради України в ПАРЄ, голову Комітету Верховної Ради України у закордонних справах і зв'язках з СНД Бориса Олійника віце-президентом ПАРЄ.

Прес-служба Верховної Ради України.

Відступати нікуди – позаду

"Москва"

Коли відверто, то ракетний крейсер «Москва» (раніше він був відомий під назвою «Саргва» й «Молотов») добиратиме набір не лише дирекції, а й інженерно-технічних працівників та робітників держоб'єкта підприємства «Суднобудівний завод імені 61 жовтня», що в Києві. І не тим, що ось уже який рік стоїть біля заводського причалу, а що сили й зособи збирає чималі, відомі колектив у збитку, а кінцевого ремонту крейсера не видно. Тоді, як флотом Чорноморського флоту ставили на оновлення, ніхто не думав, що воно отак зупиниться. Й винні в тому не корабель – російська сторона, по суті, припинила фінансування робіт.

(Закінчення на 8-й стор.).

Провітаюча країна потрібна і нам, і французам

Учора заступник Голови Верховної Ради України Віктор Мусіяка зустрівся з Генеральним секретарем МЗС Франції Берtrandом Дюфурком.

Пан Дюфур у нашій державі бував неодноразово. Нинішній візит, за його словами, відбувається в рамках традиційних консулських відносин двох держав. Але найважливіше, що він проходить напередодні візиту міністра закордонних справ Франції Юбера Ведрина та Президента республіки Жака Шірака. Віктор Мусіяка висловив сподівання, що відвідині України цими діями сприятимуть розвитку двосторонніх відносин.

Віктор Мусіяка також заторкнув у бесіді з французьким гостем тему виборів: «Ми зацікавлені, щоб майбутній парламент продовжив працевирати на політичну та економічну стабілізацію суспільства». У відповідь Берtrand Дюфур зазначив, що Франція завжди допомагатиме Україні на шляху її становлення. Він також додав, що «Європі потрібна незалежна, сильна, стабільна і провітаюча Україна. Адже ця держава відіграє значну роль в регіоні».

Тамара МОЛІНА, «Голос України» (з Ашгабату)

У пошуках компромісу

Триває офіційний візит до Туркменістану Президента України Леоніда Кучми. Плановою підставою білих як 20 двосторонніх документів.

Питання поставок туркменського газу до України, природно, — головна тема у програмі перебування Леоніда Кучми. Україна готова закуповувати щороку до 20 млрд. кубометрів туркменського газу і пропонує широкі мережу послуг практично в усіх галузях народного господарства.

Туркменістан не менше від України зацікавлений у збереженні обсягів експорту природного газу. Київ і Ашгабат налагодили виробити компромісний варіант транзиту газу через територію Росії з урахуванням інтересів Москви.

(Матеріал на цю тему читайте на 6-й стор.).

Де караван, а де собака...

Відбулася прес-конференція, на якій голова Центрироборчому Михайло Рябець одразу порушував журналістів: виходило з урядом питання, що саме цей зал на другому поверсі адміністративного будинку по бульвару Лесі Українки, 1, де вони зараз перебувають, передано в оренду Центрироборчому і саме тут, як у цивільнозавоюваних країнах, буде обладнано електронне табло, а разом з ним і мільйони телеглядачів, у нч з 29 на 30 березня, затримавши подія, будуть погодно, повільно стояти за результатами виборів, що надходитимуть з усіх виборчих округів України. Вартість монтажу та програми цієї складної електроніки становитиме 360 тис. гривень.

(Закінчення на 8-й стор.).

○ 1200 чоловік звільнені 1997 року зі Збройних сил України за станом здоров'я.

○ 3,6 млн. українських сімей отримали у грудні минулого року субсидії на оплату комунальних послуг.

○ Шахтобудівники України під стінами Мінуглепкому продовжують вимагати виплати затриманої зарплати.

P.S.

«Піджачок» Носова

НЕ КОЖНОМУ ВИБОРИ-98 ПАСУЄ

Саме таке порівняння змінив народний депутат України Владислав Носов, представляючи конституційні подання щодо Закону про вибори народних депутатів України. Піджаком, за Носовим, де конституційне право обирати і бути обраним. А в законі записано: депутатом може бути обраний громадянин України, який має право голосу. А може і не бути обраний! На думку одного з авторів подання, партіями і блоками партій в законі узурповано право бути обраними. Отже, вважає Владислав Носов, порушено рівність громадян перед законом. Члени партій мають перевагу в праві бути обраними. Щоправда, партії ні можуть висувати в кандидати і позарпартійних. Тобто «піджачок» може бути подарований будь-якому громадянину.

Уповноважений за дорученням суб'єктів права виборчого голосу підписав Владислав Носов навіч чималий приклад того, що, на його думку, не відповідає в законі про вибори духу Конституції. Зокрема, йдеться про можливість членів партій на подвійне балотування в загальнодержавному багатомандатному і в одномандатному виборчих округах: нерівність вія бачити у термінах, відведених на збір підписів, реєстрацію кандидатів у депутати. Звізвинуватися парламент у тому, що законодавство не передбачає існування під час підрахунку голосів, підписів їх було подано «проти» партії. А також намагався довести непропорційність встановлення бар'єру на розподіл мандатів. Все це він вважає порушенням прав людини і громадянщини, які, зокрема, регламентовані міжнародним пактом про громадянські й політичні права.

Про все це він заявив на пленарному засіданні Конституційного суду України стосовно двох подань народних депутатів, об'єднаних в одне провадження. Оскільки, що розгляд справи триватиме кілька днів.

Світлана ПІСАРЕНКО.

У партійних списках більше безпартійних

Інститут посткомуністичного суспільства представив видання, в якому надруковано переліки партійних списків партій «Блок», що 29 березня борються за мандати.

Усього експерти Інституту нарахували 3605 спискових претендентів, серед яких є всі. Тобто представники всіх віків і родів занять. Фермерів аж 15 осіб, але жодного комбайнера, тракториста чи доярки. Іх, певно, є чим займатися і без політики. А загальний підсумок експертів такий: бажачоків професійно знятих політично виявилось набагато менше, ніж очікувалося.

Найактивніші в політику кинулися керівники різноманітних господарсько-підприємницьких структур — 505 осіб (14 відсотків). Найбільше їх у блоці ЛПВ та Партії праці, але й у списках комуністів та соціалістично-селянського блоку вони є.

За «високим» представництвом найбільшою «партією влади» є Аграрія: в її списку 41 представник вищачих структур та апарату держуправління. За ними йде Народно-демократична партія і Народний рух України — по 31-му представнику.

«Чистих» партфукціонерів серед спискових кандидатів усього 144 особи, що, звичайно, дуже мало.

«Відшколювачі» партії — комуністи. До свого списку вони внесли 26 жінок, проте у відсотковому відношенні лідирів Партія жіночих ініціатив: 22 жінки з 27 кандидатів.

А от студентів найбільше в партії «Реформа і майбутнє» — 18 осіб заохочені партією «Модернізація капіталізму». А пенсіонерів полюбляють Прогресивну соціалістичну партію — їх у її списку 17.

По 41-му представнику науково-визначальних середовищ увійшли до списків «Громада» та «Реформа і порядок».

Журналісти (16 осіб) найбільше полюблюють Рух, а взагалі їх немає в АПУ та в Партії національно-економічного розвитку.

Тож партійні списки наближаються до народу і, певно, чекатимуть на завершення на виборчих дільницях.

Володимир СКАНЯ.

«Конституційний суд»: є питання

У ГАЗЕТІ «Юридичний вісник України» (15—21 січня 1998 року) було надруковано повідомлення міністра юстиції України, нині президента Української правничої фундації, кандидата юридичних наук, члена-кореспондента Академії правових наук України Сергія Големського «Скріплення підписом: контрастирація чи візування?». Міркування викладені в матеріалі, на нашу думку, заслуговують на увагу, зважаючи на особливу роль Конституційного суду в розвитку політичних процесів, що відбуваються в Україні.

Тимчасо «Голосу України» намагаючись суперечки точилися нещодавно з приводу легітимності указів Президента про призначення третини складу Конституційного суду. Питання, як скріплює своїм підписом ці ука-

зи міністр юстиції України (на той час пан Головатий), обговорювалися і в парламенті, і в пресі та самими суддями Конституційного суду. Ніхто з нас не може сказати, чи це не становить істину. Парламент вирішив провести спеціальне слідове з'ясування. Щоб з'ясувати окремі аспекти проблеми ми запитали Сергія ГОЛОВАТІЮ, чи дійсно укази Президента України про призначення шесті суддів Конституційного суду України було вийдено відповідно до вимог Конституції України.

— Аналіз термінології, яка асоціюється в чинному законодавстві, дає дві підстави вважати, що не всі, виключаючи голову Конституційного суду, розбиралися в значенні понять, передбачених Конституцією України. Літературний зміст термінів «віза», «візування» та «скріплення підписом» — різний. ВІЗУВАННЯ — це ставити напис в документі, який засвідчує, що його перешіро не офіційною особою, а СКРІПЛЕННЯ ПІДСИМОМ, або ж записування підписом, — різний. ВІЗУВАННЯ — це ставити напис в документі, який засвідчує, що його перешіро не офіційною особою, а СКРІПЛЕННЯ ПІДСИМОМ, або ж записування підписом, — різний. ВІЗУВАННЯ — це ставити напис в документі, який засвідчує, що його перешіро не офіційною особою, а СКРІПЛЕННЯ ПІДСИМОМ, або ж записування підписом, — різний.

— А в чому ж юридична різниця наведених термінів?

— Візування має, так би мовити, внутрішній характер. При візуванні документа наявність чи відсутність підпису тієї або іншої особи не є показником чинності чи нечинності документа після його прийняття у встановленому порядку і підписання. А вирішальним для чинності чи нечинності документа є підписання його уповноваженою на те особою (особами) з наступним оформленням, якщо цього вимагає законодавство. Будь-який акт опираючись на беззаставочні особи, які його візували, але обов'язково в зазначених посадах та імені особи, котра його підписала.

Візування стосується тільки проектів документів, не — стадія підготовки документа. Візування є категорією діловодства. Воно має внутрішньорегіональний характер і не являє актом юридичної сили, тобто не має юридичних правових наслідків, в скріпленні

підписом (або контрастирація) є інститутом конституційного права, що має свій правовий зміст і чітко визначені публічно-правові наслідки.

КОНТРАСТИРАЦІЯ — це процедура співпідписання актів, на якому юридичної сили, правовою передумовою невідповідності, головні держави, або, точніше, подати відповідальності між главою держави, прем'єр-міністром (міністером), що спільно підписують акт. Висхідного, контрастирація — це несамоцільність головні держави у своїх діях під час здійснення певних повноважень. Для України такі випадки несамоцільності Президента України встановлені у разі підписання актів на підставі пп.3-5, 8, 10,14,15, 17,18, 21-24 ст. 106 та п. 4 розділу XV Конституції України.

Аналізуючи літературний зміст та юридичну сутність поняття «контрастирація», що можна зробити висновок про те, що виходячи з ч. 4 ст. 106 Конституції України формула «скріплення підписом» по суті є контрастирацією.

Саме так. Це, зокрема, підтверджується і змістом ст. 6 Закону України «Про Конституційний Суд України», який визначає, що призначено на посаду судді Конституційного суду вважають особу, що призначення якої «видав Указ Президента України, скріплений підписами Прем'єр-міністра України та міністра юстиції України». Шляхом очевидно, що законодавство України в цьому разі передбачає застосування процедури контрастирації стосовно

актів Президента України, що видаються на підставі здійснення ним повноважень, визначених п. 22 ст. 106 Конституції України, тобто одночасно йдеться про співпідписання цих актів трьома посадовими особами, а отже, їх участь у роз'ясненні підпису, передбачених п. 22 ст. 106 Конституції України, є обов'язковою.

Контрастираційні акти публікуються лише після скріплення їх підписами відповідних посадових осіб із зазначеними реквізитами, назв посад та прізвищ цих посадовців. Що, на жаль, не було зроблено під час оприлюднення указів Президента про призначення суддів Конституційного суду України.

— Так що, на вашу думку, мало місце у випадку видачі Президентом указів стосовно призначення суддів Конституційного суду — візування чи скріплення підписом (контрастирація) цих указів з боку Прем'єр-міністра України та міністра юстиції?

— Ані перше, ані друге. Візування з мого боку не мало місця, оскільки я не візував проекти указів Президента України, а скріплення підписом (контрастирація) не мало місця, бо, як свідчить опублікування цих указів Президента в газеті «Урядовий кур'єр» від 3 жовтня 1997 року, їх скріпили підписом лише сам Президент України.

— Чи можна було вчинити помилку, допустивши у такому делікатному питанні, як призначення суддів Конституційного суду, помилку? Дякую за бесіду.

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Антоній МАРЦИНОВСЬКИЙ, спеціальний кореспондент «Голосу України» (зі Страсбурга)

Очкі до давчання

Як вже повідомлялося, Парламентська Асамблея Ради Європи підтвердила такі повноваження постійної делегації Берлінської Ради. Виряду після перших прийнятих із позитивним (і — найважливішим із можливих) для нас результатом у кулуарах ПАРЄ відбулися імпровізовані прес-конференції членів української парламентської делегації та міністрів юстиції України Союзини Станік, яка перебувала у Страсбурзі.

Збуджуючи тригодинні бурхливі й неспокійні дебати, наші депутати емоцій не стримували. «Це була гальва. Це — справжній ляпас України», — заявив Савен Мармазов. До

питання було доведено до майже шкеспірського: бути чи не бути нашій делегації у ПАРЄ? Адаже найбільш обурений Радку Європи міністер юстиції Іван Чиж, Савен Мармазов, Антоній Рахавський, навіть не порушення обов'язків щодо запровадження мораторію на смертний вирок, а історію наших депутатів (Олійник, Рахавський, Яворський, Мармазов, Чиж) відбували, образно кажучи, за всіх: і за президента, і за парламент, і за численних прокурорів членів. Щодо останніх — окрема розмова.

На думку народних депутатів, саме наші посадові особи різних рангів значною мірою сприяли тому, що українське

північ було доведено до майже шкеспірського: бути чи не бути нашій делегації у ПАРЄ? Адаже найбільш обурений Радку Європи міністер юстиції Іван Чиж, Савен Мармазов, Антоній Рахавський, навіть не порушення обов'язків щодо запровадження мораторію на смертний вирок, а історію наших депутатів (Олійник, Рахавський, Яворський, Мармазов, Чиж) відбували, образно кажучи, за всіх: і за президента, і за парламент, і за численних прокурорів членів. Щодо останніх — окрема розмова.

Збуджуючи тригодинні бурхливі й неспокійні дебати, наші депутати емоцій не стримували. «Це була гальва. Це — справжній ляпас України», — заявив Савен Мармазов. До

північ було доведено до майже шкеспірського: бути чи не бути нашій делегації у ПАРЄ? Адаже найбільш обурений Радку Європи міністер юстиції Іван Чиж, Савен Мармазов, Антоній Рахавський, навіть не порушення обов'язків щодо запровадження мораторію на смертний вирок, а історію наших депутатів (Олійник, Рахавський, Яворський, Мармазов, Чиж) відбували, образно кажучи, за всіх: і за президента, і за парламент, і за численних прокурорів членів. Щодо останніх — окрема розмова.

Буковинець кудий звідки, добре віснуче

Регіон: політичний спектр

ЧЕРНІВЕЦЬКА область, одна з найменших в Україні, не буде обійдена увагою майбутніх представників на заповненні крісло в низькому парламенті. Про це промовисто свічить хоча б той факт, що за останні кілька місяців на Букочині побороли лідери практично всіх нині в державі ступів політичних партій. І кожен, зустрічаючись з представниками місцевих мас-медіа, прозоро натякає: будемо завоювати довіря виборців.

Але ж сьогодні переборивши палітра букочинського регіону?

Як показало опитування, проведене незалежним центром соціальних досліджень, на політичному небосхилі нині домінують партії центристського спрямування. На лівому й правому флангах їм протистоять незначні сили. Комуністи, що спираються в основному на пенсіонерів, не мають перспектив, особливо в сільських виборчих округах. У соціалістів, які сповідують державничі позиції, шанси делю країн, але не настільки, щоб здобути всенародну підтримку. Місери шанси й у представників правого крила. Їхні ідеї й засади приймають серці букочинців. Однак надра чі будуть обласані тотальною любов'ю виборців осередок Конгресу Українських Націоналістів, обласна організація УНА-УНСО... Факт залишається: фактом: у цих структурах бракує справжніх лідерів. До того ж, основною опорою букочинських націоналістів є людина старшого покоління. КУНУ бракує молодих сил. Єдиним козирем, що може привабити окремих ви-

бор-чів, є те, що націоналісти стоять в опозиції до місцевих влад і чітко дотримуються свого курсу.

Із небажаними намірами підуть на парламентські вибори букочинські рудави. У них є не лише партійні амбіції, а й серйозні передумови для досягнення успіху. Майже в усіх районах крайова організація НРУ має потужні осередки. На вершині букочинської рухівської піраміди є владостя фіттур, що мають літерський задики. Одна з них — найколоритніша. Це те першій голова Чернівецької обласної держави.

інтрації, член Центрального правду НРУ Георгій Філіпчук. Члени місцевої організації після на-родний депутат України Георгій Мангуленко. Нещодавно букочинські рудави одержали небажаний підтримку: до їхніх лав повернувся відомий в області політик — професор Чернівецького держуніверситету Лєонтій Санауляк.

Значний «шмат» голосів «втірчє», мабуть, від букочинського обласного пірога Соціал-демократична партія України (об'єднана). Окрім багатьох витривалих козирів, у неї є ще й, так би мовити, свій домовий. Чимало її «зубрів» мають чернівецькі коріння. У Чернівцях починали свою трудову кар'єру Леонід Кравчук, Василь Онопенко. Звідси народився генеральний директор телеканалу «Інтер» Олександр Зінченко та відомий в Україні підприємцем Ігор Пушніков, кандидатури яких входить до десятків виборчого списку СДПУ (о).

Не можна применшувати й шанси партій, які віднедавна «засвітлилися» на букочинському політичному небосхилі. В силу об'єктивних причин зуміє прихилити на свій бік чимало виборців Народно-демократична партія. Це можна бачити в програмі партії України. Дуже її обласну організацію очолює досвідчений політик, народний депутат України Тарас Кияк.

Чимало голосів може зібрати на Букочині й Ліберальна партія України. У неї теж наявний і добре заправлений у політичних батальйонів керівник — Валерій Євдокименко.

Цікавий хід на політичній шахівниці області зробив недавно голова обласдержадміністрації Георгій Філіпчук. З його ініціативи з'явилася на світ літа під назвою народне об'єднання «Букочина», до складу якого увійшли багато знамих людей краю, у тому числі й інтелектуали. Це громадське утворення має свої осередки в усіх районах. Очолили її голови райдержадміністрацій, що свідчить про повний контроль влади над цим структурою.

Загалом залишається питання, чи претендентів постачатиме голосами «Букочина». Як член НРУ, Георгій Філіпчук змушений буде виконати політичне замовлення своєї партії. Як представник президентської владної вертикалі, він не зможе відвертатися й від інтересів Народно-демократичної партії України.

Кандидати від політичних партій, напевно, будуть висуваються по всіх чотирьох виборчих округах, створених на території області. Але тут, на думку політологів, «чужаків» можуть не прийняти. Скоріш за все, один з депутатських мандатів підістане представникові румунської національної меншини. На минулих виборах саме так і сталося, й навраць чі румуні і цього разу згодяться залишитися без свого посприда в українському парламенті.

Різкого крену в свої симпатії до тієї чи іншої партії букочинська незалежна преса ще не зробила. Але ласки симпатію цього вже спостерігається. Два члени різко заступилися за перетягати цінами. Солідні видання, на які діє чимало коштів і журналістської праці, коштуватимуть для букочинців діл гривні з копійками на північчя. Ціна, як бачите, дуже смішна й символічна. І розсудливу голову починає свердити думка: а хто прикупить решту арженту? Неже журналістські колективи вирішили працювати за «дьяку»?

Але так триватиме, мабуть, недовго. Деякі партії вже розіслали на Букочину своїх гінців із завданням підшукати (за високу платню, звичайно) журналістів і сформувати з них релаксативні колективи, щоб засилати скриньки потенційних виборців добротними щоденними газетами.

Автор цих рядків так має пропозиції від партійних «смісарів». Менше «пущик» гривень плає час торгу мені нічого не пропав.

Розпочинає й партійні «лови» на букочинських естрадах зірок — Павла Дворського, Івана Лєрду, Олгу Добрянську, Івана Кашацю та Оксану Савчук. Ім теж обійдеться золоті гори.

«Букочинець добре чує, кудий й злидні вітер дме», — ці поетичні рядки мажуть бути відомою письменниці, журналіста, громадського й політичного діяча Осента Маковця. Син свого часу, він мав на увазі своїх тодішніх земляків. Хочеться, щоб тодішнішні ініціати могли згодом полегшувати їм до букочинців теперішнього покоління. Вибора покажуть, чого ми варті.

Василь БАБУХ.

Мал. Сєрпін ГОРОВОЦЯ.

Заробили, та не отримали

На пропозицію народних депутатів України публікуємо дані Національного банку про стан заборгованості з виплати заробітної плати загалом по Україні

Затримки виплати заробітної плати по Україні ¹⁾

Усього по Україні в тому числі:	на 11 січня 1998 року	на 16 січня 1998 року	на 21 січня 1998 року
	Загальна сума заборгован.	Загальна сума заборгован.	Загальна сума заборгован.
	4893.5	5164.1	5231.6
— по бюджетних орган.	746.9	780.7	801.9
— по небюджетних орган.	4146.6	4383.4	4429.7
По всіх підприємствах й організаціях терміном:			
— до місяця	439.7	482.8	497.2
— від 1 до 2 місяців	436.3	484.6	505.4
— від 2 до 3 місяців	538.2	557.1	554.7
— понад 3 місяці	3479.3	3639.6	3674.3

ЗАТРИМКИ ВИПЛАТИ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ ПО УКРАЇНІ

станом на 21 січня 1998 року
за всіма організаціями й установами

Прострочена заборгованість у заробітній платі за причин:										(тис. грн.)
Загальна кількість виплатів	Загальна сума заборгованості	відсутність коштів на коррахунку банку		відсутність коштів на рахунок підприємств, установ, організацій		відсутність потоків в банках у зв'язку з несвочасним заповненням з вини рег. ун. НБУ		інші причини		
		кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума	
Вінницька	11413	156911.1	0	0.0	11413	156911.1	0	0.0	0	0.0
Волинська	12052	110109.9	0	0.0	12052	110060.0	0	0.0	10	49.9
Дніпропетровська	8786	571703.6	0	0.0	8765	571665.4	0	0.0	21	38.3
Донецька	14951	167729.2	0	0.0	14905	167703.3	0	0.0	46	26.0
Житомирська	10234	132394.2	0	0.0	10226	132370.9	0	0.0	8	23.3
Закарпатська	1638	36052.0	0	0.0	1638	36052.0	0	0.0	0	0.0
Закарпатська	5619	218973.2	0	0.0	5212	186543.4	0	0.0	329.8	407
Івано-Франківська	1958	115920.2	0	0.0	1958	115920.2	0	0.0	0	0.0
Київська	3446	189026.5	0	0.0	3381	188824.3	0	0.0	65	202.2
Кіровоградська	9045	146207.7	0	0.0	9037	146189.7	0	0.0	8	17.9
Республіка Крим	2368	194864.9	0	0.0	2320	194794.1	0	0.0	48	70.7
Луганська	8202	478255.1	0	0.0	8013	477859.7	0	0.0	129	396.4
Львівська	15827	228184.0	0	0.0	15086	227538.6	0	0.0	771	625.3
Миколаївська	3161	135062.6	0	0.0	3049	134931.1	0	0.0	112	131.6
Одеська	6204	186377.9	0	0.0	5785	159895.4	0	0.0	419	482.5
Полтавська	2858	161868.6	0	0.0	2858	161868.6	0	0.0	0	0.0
Рівненська	10367	126235.3	0	0.0	10367	126235.3	0	0.0	0	0.0
Сумська	1346	14244.3	0	0.0	1346	14244.3	0	0.0	0	0.0
Тернопільська	1943	118702.0	0	0.0	1931	115564.2	0	0.0	12	305.9
Харківська	12144	282245.6	0	0.0	11889	280276.3	0	0.0	255	1969.4
Херсонська	6550	125640.1	0	0.0	6462	125547.7	0	0.0	88	98.3
Хмельницька	13253	150028.7	0	0.0	12295	149877.3	0	0.0	58	51.4
Черкаська	3267	132563.4	0	0.0	3209	132425.8	0	0.0	58	137.6
Чернівецька	16419	132540.7	0	0.0	16419	132540.7	0	0.0	0	0.0
Чернівецька	176	74867.7	0	0.0	176	74867.7	0	0.0	158	273.1
Київ	8409	133784.3	8	17.0	6158	130335.3	0	0.0	2243	5489.0
Оперу НБУ	22	1170.1	0	0.0	22	1170.1	0	0.0	0	0.0
Головне управління НБУ	16	137.2	0	0.0	16	137.2	0	0.0	0	0.0
ВСЬОГО	198072	5231606.5	8	17.0	193150	5220071.0	0	0.0	4914	10718.5

¹⁾ без урахування виплат зарплати з вичерку, розрахунків натурою, нарахованих сум податків, а також інших безготівкових перерахувань заробітної плати.

Про внесення змін до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств»

Говорили-балакали...

Президент України Леонід Кучма під час зустрічі з в. о. голови ФДМУ Володимиром Лавриком, як підкреслюють мас-медіа, обговорив курс на згоряння паперової приватизації і перспективи роздержавлення підприємств за живі гроші.

Замість номентарію...

Схоже, співрозмовники дійшли згоди і щодо доцільності перепідприємств ФДМУ на цей період Кабінету міністрів України. Втім, наварі чи як думку поділяють у парламенті, в нас не відносно жодного подвійного подвійного приватизації програми на цей рік. Урядові лави виходить при приватизації у січні — 35, у лютому

— 15, у березні — 75 мільйонів гривень і щонайменше мільярд за рік уже виходить Прем'єр-міністр Валерій Густовий, зазначивши, що в Україні немає ні одного підприємства, яке б не було приватизовано. Залишилося тільки їх у великій кількості, що в повільній русі не обходиться жодного разу. Мало того, на думку керівника експертів Наблюдку Віктора Лисичко, за час приватизаційного процесу фактично на продаж не підготовлено жодного значного підприємства для зацікавленого інвестора. Додамо, що зрозуміли й досі не побачили і ніякого паперу, обіцяного Наблюдкам. Тож балакали про гроші, а не про приватизацію. Між нами. І між ними.

Контрольний пакет

Шведи знали, що купували

НАЙБІЛЬША подія у приватизаційному процесі України: наприкінці минулого року фірма SKF в Швеції продавала державний пакет акцій відкритого акціонерного товариства «Львівський підшипниковий завод» — одне з найпотужніших підприємств України з виготовлення підшипників. Сьогодні шведи є власниками 76,65 відсотка пакета акцій заводу. Практично, вони — господарі підприємства.

Якщо тепер чекає на колектив підшипникового заводу? По нинішній стан і майбутнє підприємства йшлося на презентації інвестиційного проекту шведської фірми SKF, що відбулася в приміщенні Львівського підшипникового заводу. Серед присутніх були високі гості: Надзвичайний і Повноважний Посол Швеції в Україні Юрен Якобсон, міністр Кабінету міністрів України Анатолій Толстоунов, міністр промисловості Кабінету міністрів України Василь Юрчишин, голова Волинської обласної адміністрації Борис Климчук, керівники багатьох підприємств Волині. Тут розмови завод дирекції підшипникового заводу Володимира Меркулова, який працює тут з часу заснування підприємства. Протягом 15 років завод випускав продукцію, яку збирали в багатьох країнах світу. Проекта потужності заводу — 34 мільйони конічних та карданних підшипників. Сьогодні підприємство має всі можливості випускати за рік майже 12 мільйонів конічних, карданних підшипників. Крім того, освоєно випуск 14 нових типів підшипників, які знають в Італії, Іспанії, Польщі, Словаччині, Росії, Білорусі та інших країнах Європи. Завод оснащено сучасним обладнанням, що дозволяє випускати підшипники високого класу точності. Чи є тому за останні два роки на підприємстві надані представники іноземних фірм, вивіщуючи можливість заволодіти контрольным пакетом акцій, стати власником і сплатити за це гроші, притягнувши до уваги величезний потенціал підприємства? Аж ні підшипники потрібні автомобілям, тракторам та іншим техніці.

Личний довірливий шведом. Фірму SKF засновано 1907 року. Сьогодні в її складі — 180 компаній, 83 заводи у 15 країнах, де працює 43 тисячі людей. SKF випускає на рік 600 мільйонів штук підшипників (19 підшипників за секунду). Частка продукції цієї фірми на ринку — 20 відсотків. Як сказав

зав виконавчий директор SKF з управління, розробки нових технологій і розвитку бізнесу Майкл Хаупт, на Львівському підшипниковому заводі баче збережено профіль підприємства, чисельність колективу. Інвестиційний вклад фірми — більш як 16 мільйонів доларів США. Головна мета іноземного інвестора — виробництво у виробництві нових технологій з виготовлення підшипників, які мали б попит на світовому ринку, відповідали всім вимогам споживача. В цьому році заплановано ріст виробництва, збільшення чисельності працівників. Як сказав Хаупт, на завод працюють майже місцеві жителі. Але наголосили: «Тільки працюватимуть краще і заробитимуть більше...».

До речі, акціонери підприємства це вже відчужили. Матеріальне становище тих, хто має акції, значно поліпшилося. Працівники заводу, продавши свої акції, отримали майже 9 мільйонів гривень. Чимало акціонерів принесли додому по 5—8 тисяч гривень. Та чи не куститимуть лікти завтра? Я не раз бачив на Львівському підшипниковому заводі. Але такої чистоти в його цехах не бачив. Нині оновлюється фасад головного корпусу. Чимось новим вичаї в кабінеті підприємства, з'явилася більше діловитості, збірності в діл керівників. В очей людей — більше теплоти, наїлі. І всесвітній підспілює думка, чи не прошепче щось.

Втративши голову, за волоссям не плачуть. Богдан БЕРЕГЕТКА.

Волинська область.
На зйомку: директор підшипникового заводу Володимир Меркулов не втримує доброго настрою.
Фото Василь КУЗЬМИНА.

Занятими рубля!

Велика омана чи стихійний переїг?

ПРАКТИЧНО, зайнявшись приватизацією, ефективності власника осягає-таки, набуду, ніж в копійці зла. Але це — коли справді бажано знайти.

Якщо пригадує, мінусів рік має стати роком великої приватизації. Великого почину і великого перелому не сталося. Саме тепер настала пора остаточного підсумку походу до Дніпропетровського регіонального відділення Фонду державної України виявився, по суті, марним. Якщо я правильно зрозумів там своїх співрозмовників, то рік для великої приватизації втрачено.

Якщо об'єкти так званої малої приватизації роздержавлено мало не у всім разів більше, ніж планувалося, то завдання з великої приватизації не дозволяло. Або так: на рахунок позабюджетного фонду від приватизації надійшло 12 мільйонів 310 тисяч гривень, але з мільйонів 320 тисяч з них — від продажу об'єктів комунальної власності, які до першої половини приватизації жодного стосунку не мають. А решта припала на малу приватизацію. І ситуація в дніпропетровському регіоні фактично збігається з тією, яка склалася в інших промислових розвинених регіонах України.

Якщо об'єкти так званої малої приватизації з великою приватизацією не суцільна неізуїтизм? Аукціони та всілякі комерційні і ієкомерційні конкурси то відміняли, то припиняли, а частіше обмежували. Аж поки восени не «перевели похід», зупинивши укладання договорів купівлі-продажу об'єктів державної власності. Тривали лише сертифікати аукціонів. І реалізовані на Дніпропетровщині 416 пакетів акцій за майнові та компенсаційні сертифікати — єдиний ній реальний підсумок роботи за минулий рік.

Обмеження ввели приватизації за «папером» тільки ошукані і державу, і народ. Аж саме співзвучність того чи іншого підприємства не мають за душою інші копії на розвиток та існування виробництва. Підприємство швидко знайде, а люди залишаються ні з чим. На думку керівника аналітичного структурного відділення Фонду державної України Петра Портнова, «якщо не чинити того, що в Україні законно, вийшовша влада ніяк не узгодить різні концепції приватизації».

Побуду думка, наче саме зусилля виконавчої влади гарантує появу ефективних підприємств, зайнятих залучати кошти і сучасні технології, зберігати та створювати нові робочі місця, піднімати виробництво. Насправді уряд перемістив тільки надрозумом до казни від приватизації грошей, ухилившись від відповідальності за подальшу долю підприємств і громад. А законодавча влада, намагаючись не асертувати приватизацію з русло інтересів всього народу, засади соціальної справедливості, обмежується тим, що не полегшує ні на якій «компроміс» і дає мало не повернути приватизацію назад.

І минулий 1997 рік був не першим «застійним» такою щого.

Отож і постає, даруйте, на «побутовому» рівні беззмісльне запитання: навіщо тоді щиро укомплектовані органами приватизації, які до центрів сервітизації відділюють? Грудяться по-лінійно в поті, а потім знімають з дискусії за яким, а ми роздібмо всі залежимо від них станом власників чи роздібнати і заживемо ніроку чи, навпаки, зостанемося при побутових інтересах... А насправді це тільки відомість «великої» роботи, користі від якої — мізер. Така армія людей за власну роботу не діла і не діла? Аж ніяк ніяк не перекадають тієї-таки папірці-сертифікати, грошей від цього не додається...»

Микола НЕЧУРЕНКО.

Дніпропетровськ.

У Вінниці на ринку

не лише продають мед-горілку, а й діляться сериорію

УМІСТ під Бусом 14 упродовж останніх великих і малих річок. За об'ємом висловом начальника управління торгівлі м'ясомісником Оксандром Прокськом, кожний вінчанин тепер має свій ринок. Щоб зробити ту чи ту покупку, уже не обов'язково, як це було раніше, відставитися центральний — у кожному мікрорайоні і свої місії для торгівлі.

Однак, як думка фахівців, проїхавши по вулицях міста, можна побачити, що ринок: приблизно вітри зменшилися попит на промислові товари (вистачило б на хліб і молоко), а продовольств, без яких ніхто не обійдеться, беруть здебільшого у величезній кількості. Чимало м'яса: колби в кишенях порожні, багато не купиш. А тут ще й інші купаються. За даними обстеження статистики, вони зросли (з грудня 1996-го по грудень 1997-го) на 24,1%.

Мой співрозмовники — заступник головного управління Віталія В'ячеслава Гаврилук і начальник управління торгівлі м'ясомісником Олександр Прокськ — також бачать на ринку: колби в полі купували, але частіше, мабуть, як посадові особи, від яких також залежить стан справ на ринку.

В Гаврилук: «Я особисто негативно ставлюся до того, що приміщення магазинів порожні, а всі торговці вселяться, так би мовити, з асфальту. У Вінниці саме така ситуація. Від торговців логіки, кіосків, палатки в очок рабіє. Хвіба це нормально? Нездано я повсюрнувся з румунського міста Яси, до речі, побачити м'ясо, було небагато, хвиба, хоча це подібна тем торговля на вулиці. Хоча це доведена в них було те саме, що й у нас.

Абсолютно не могло погодитися з тим, як у нашою міст виникають місії для

ринку. Не покусив з продавцями поводити дискусію умов... Во що виходить? Ринку «Кієст», для прикладу, поклали на газу магістрату високого тиску. Рано чи пізно тут може стати біла — хто тоді нестиме вповишності? Пий-холод, що трапився на вулиці Гаврилук, пропонує вводити в зимову рабіє ситуацію і заливаченої ситуації і тоді впріше-реши перенести територію ринку в інші місця. Незадано мені розповіли про прикрий випадок, що трапився на вулиці Гаврилук. Тут і збудунок не могли провести в останню путь покинька, бо під вікнами вилує ринку.

«С-так-так, я вірю, що з часом покупці повсюрнувся, як це було раніше, в магазин. Така тенденція, до речі, уже намітилася у нашому місті. Згідно з останніми даними обстеження торгівлі, більшу частину товарів вінчанини почали купувати саме в магазинах. Що особливо відрадно, серед придбаних продовольчих товарів вінчанини впріше становлять 57,4%.

О Троскот: — Ми й надалі маємо намір розвинути мережу ринку у місті, бо це, крім усього, — найліше джерело наповнення бюджету. Так, свій ринок хочуть мати мешканці вулиці Сатисієвської, Шедрина. Шукаємо замовника, який взявся би за його обслуговування. Слід сказати, що в шій справі прогортається одна із перших поглядів трохи дивна за-

комірність. З проханнями дати місії для вуличної торгівлі надавати частину площі під торговельні магазини. Така ситуація, наприклад, надійшла від магазинів «Мрія-люкс», гастроному по вулиці Київській, дотриві інших. Ці торговельні заклади готові самі взяти на себе витрати на виготовлення документації.

Чим це спричинено? Думано, психологію нинішнього покупця, який більшість своїх покупок робить саме на ринку, хоча в магазині. З таким проханням зверстаються представники структур різної форми власності. Тому й ринки у нас мають різні власників: ті належать приватним структурам, ті — кооперативним, інші — державі. Це створює певний вплив: дотримання культури обслуговування і належних санітарних умов.

Замість коментарю. Хотілося також послати думку співрозмовників, впріше ситуація на ринку, впріше повільно павільному Центральному ринку. Рішення м'ясомісником цієї ласи «шма-то» передано в договірну оренду ошма-то Хоча О. Троскотівський, що рішення прийнято правильно, і вона буде на користь справ.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

29 січня 1998 року. № 17 (1767)

Де караван, а де собака...

(Початок на 1-й стор.)

На день проведення прес-конференції по останнім виборчим округам висунуто 3160 кандидатів у депутати, з них партійні і партійними блоками 1104, самовисулюся — понад дві тисячі чоловік, — повідомив голова Центрвироборчком.

Перше місце за кількістю висунутих кандидатів посідає об'єднання «Громада», далі йшла комуністи, за ними Рух. У середньому в одномандатних виборчих округах на одне депутатське місце претендувало 14 кандидатів.

По багатомандатному виборчому округу за списками від політичних партій, партійних блоків зареєстровано 3588 кандидатів.

У боротьбі меду не обійшлося, але жаль, без ложки догори. Для охоронців зі Служби безпеки редакційних посвідчень виявилось замало. Прізвища журналістів вони шукали у поштових списках, що спричинило справжню стовпотворіння. Кого не знаходили, не пускали. Михайло Рабєць пояснив, що це не його вина, такий порядок встановила СБУ. Пересправуванням скрізь є, в тому числі і в ІЗБУ. Але на прес-конференції можуть прийти не тільки поштомно акредитовані при Центрвироборчком журналісти, тим більше, що така акредитація ще не проведена. На те вона і прес-конференція, для зацікавлених та бажаючих. То хто замало для цієї ж СБУ журналістсько-го посвідчення, де вказані і прізвище, і видання?

Вразив і сам Михайло Рабєць, заявивши журналістам, що він газет не читає і телепрограми не дивиться. Натомість дав розуміти, що підслідує, щоб вони робили вирки і складали у спеціальну папку. Як побачив пенсію, тоді прочитав. А загалом, собака гавкає, а караван іде, — закінчив своє «одкровення» голова Центрвироборчком.

Можна було б делікатно нагадати панові Рабєць, що добре відомий його вояк світового пролетаріату починав свій день з того, що читав газети. І в соромився про це говорити. Але, як кажуть, кожному своє.

Анатолій КАРСЕНКО.

Висунути нікуди — позаду «Москва»

(Початок на 1-й стор.)

За останні роки зборгованість комунальним перевісників 20 мільярд російських рублів.

І коли деякі гравці голови пропонували збільшити виробничі площі аерії від кораблів, зай розігну, мова, що хочуть, те з ним і роблять, — то солідна сума боргів, який всі-таки сповідалися повернути, була одним з найважливіших аргументів на користь продовження переговорів щодо завершення ремонту. Ще одним аргументом було: впрямому, дасть бо, з цією роботою — плути і нові змовлення. А де російський ЧФ, як мовить, без боком, там же чимало кораблів потребує модернізації її оновлення.

Зрушення на краше почалися відтоді, як меря Москва проголосила про своє шестеро над ЧФ. Звичайно й про негативні наслідки воєн і представників до Севастополю, про шовіністичні заяви деяких з них. Але миколаївські кораблі, що злихалися в невідчужає, та фінансово надкожені, зважили на інше: саме задля зусилля московської мерії останнім часом було сплачено

Співробітництво

за ремонтні роботи 24 мільярди рублів. Ця, щоби замало, алге завершення модернізації корабля потребує ще дек 164 мільярди, та обидві цілі логічним продовженням його стає торішні швидилин Миколаєва делегата на чолі з мером Москви Юрієм Лужковим. «З добримі господарськими намірами», — як підкреслює мер.

Що ж, ця заява, схоже, не була бравалою, переговори з фактичним ДП «Суднобудівний завод імені 61 комунара», підприємства-сумжніків, що беруть участь у модернізації «Москві», керівників Миколаєва і регіону хоча й набували часом гострого, жорсткого тону, та у підсумку сирдали стали по-господарськи конкретними. По-перше, Ю. Лужков побіляв терміново переказати комунальним з бюджету Москві 15 мільярдів рублів. По-друге, розроблено графік подальшого щомісячного фінансування ремонтних робіт, щоб корабель споридації в рейс на Севастополю.

поль до вересня 1998 року. Власне, військовий РФ видати задовісний прес-титул мали б влітати копії, алге російські ЗМІ вже розтрубили, що фаталом ЧФ ракетний крейсер «Москва» обов'язково візьме участь у святкуванні в 1998 році дня Вісесоко-морського флоту Росії. Тоді відсутність і нукуди, позолу — невідомою вана «Москва». Нарешті, йшла мова й про подальше співробітництво: хоча ремонт і споридацію нових кораблів. У загальних, прала, поки що рисах, та все ж... В усумку рах, миколаївці офіційно запроше-но до Москви, щоб провадити переговори в площі направи.

Якщо все буде так, як домовлено, прийнятими б до по ракетному крейсеру «Москва», то вже доведеться Корабель-комунальній раді будь-яким зрушенням щодо фінансування замов-лення, алге й становили неши вкрай тяжке. А завершення модернізації «Москви» — це і робота, і зарплата для підвояків. Підвояків же співробітництво — теж на багато обіцяє стори.

Георгій ВОРОТНЮК.

Миколаїв.

На вістрях більшовицьких багнетів

Застереження емоційним патріотам

Романтичний порив київських юнаків у січні 1918 року вийти на захист незалежності України від кількох пераважаючої більшовицької армії — безумовно, героїчний подвиг, пам'ять про який житиме в нашій історії. Можна сказати так — нам потрібен сьогодні Кутузов для творення державотворчої шології.

Та це більше нам необхідне розуміння тогочасних подій, які виступили реалізацією до підняття української незалежності, алге бий під Крутами був серед них яскравим, алге незначним епізодом.

Нічне обнарудження IV Універсалу УНР

80 років тому, з ніч на 12 січня 1918 року, Михайло Грушевський на відкритому засіданні мала Раді оголосив текст IV Універсалу УНР, який українці проголошувалися самостійною державою.

Останній Універсал УНР, зрозуміло, — записаний державний акт, алге Україна тоді після утратити В. Леніна вже була в стані війни з більшовицькою Росією. Щопри цьому армійський групування під командуванням Олександра Сєорова, Михайла Муравйова, Рейнгольда Берзіна, Василя Кудинського та загальним керівництвом Володимира Антоновича, Карла Калитовича (Фелозора — 60), Коосовських (Бєльзевича), Шевченко (Лужин), 46), Ребров (Леоненко, 46).

Тим часом московський Рад-

Історія

нарком впрягли в Україну ігрові Зінов'єва, котрий спротивав інформацію про початок військової дії, ізазвичай чутки проважати-ся.

Не лише зовнішні події вели УНР до катастрофи

Тринадцять сік секретаріат з військових справ очолював амбіційний Симон Петлюра, який був нездатний створити наліній збройної сили. І це тоді, коли лише в російській армії було 3,5 млн українців, та ще 250 тисяч — в австро-угорській. А Микола Порш, котрий замінив С. Петлюру, за кілька днів перетворив майже 100-тисячну ар-

мію УНР в зборище мітингуючих солдатів.

Сприняв ідею політики ліберів УНР щодо армії, замінив ідемі мирного співіснування американського президента Т. В. Вільсона, навішту у IV Універсалі (коли більшовицькі війська вже були на території України) воєни проголошувалися «армія буде демобілізована», після затвердження мирових угодин (доаручено) розпустити армію зовсім.

Юні гімназисти та студенти не закрили собою Київ. Більшовики на чолі з М. Муравйовим вдерлися в місто й кілька днів грабували й нищили його. Було розстріляно алге 5 тисяч чоловік (дебільше російських офіцерів-франтовиків, які вважали червоних «своїми» — з Росії ж). Страті провадилися найчастіше в парку та на майдані перш Марійським назавом. Тут же було знищено дві сотні юнаків, які не встигли виступити до Крутих.

В наказі № 1 М. Муравйов заявляв, що радикалізacja принесена в Україну «з підвояків вістрях багнетів», і там, де ми й встановлюємо, всілякі підтримують сілю цих же багнетів».

19 березня 1918 року тількиний алг більшовицької Каті провадять з юними героями Крутих. Похоронку गरेको очолював рід керівник-підвояків Олександр Кошовий. Коли встановлю шану загиним відвагам Михайло Грушевський, з фасаду Педагогічного музею, де розміщалися Центральної Рада, нарисити було зліва-високо, високою орля — сімвол самодержавної Росії.

Віталій АВЛІЦОВ.

Футбол

За Кубок Співдружності

Позавчора відбулися вирішальні матчі в підгруптах.

А. «Древан» — «Спартак». 1:3. «Динамо» М. — «Вахші». 4:1. В. «Компоструктор» — «Компелта». 0:3. «Карела» — молодіжна збірка Р. 0:0. С. «Капіт» — МХСК. 3:1. «Динамо» (Київ) — «Тулунск» (Таджики). 3:0. 1:1: термісною, 2:0, 2:0 Герасименко, 17, 3:0 Леоненко, 81.

Кияни виступили в такому складі: Шовковський (Кернозюко, 46), Герасименко, Бежемар, Каталєв (Голово, 46), Герасименко (Хуси, 46), Дмитрулюк, Карлава (Калитовича (Фелозора — 60), Коосовських (Бєльзевича), Шевченко (Лужин), 46), Ребров (Леоненко, 46).

Динамо К	В	Н	П	М	О
Кіаза	1	1	1	5-9	4
МХСК	1	0	2	3-7	3
Тулунск	0	1	2	3-7	1

Д. «Іртиш» — «Динамо» Б. 4:2. «Динамо» Тб. — «Схонтон». 0:2.

Такий чином у четвергівний мач зустрілися: «Динамо» (Київ) — «Динамо» (Тбілісі), «Спартак» (Москва) — «Карела» (Шіяляні), «Компелта» (Ашгабат) — «Динамо» (Мінськ), «Схонтон» (Рига) — «Кіаза» (Тіндзла).

Підвояків зустрічі відбудуться завтра.

Можливо, що матчі 1/8 фіналу розіграшу Кубку України між київським «Динамо» і маріупольським «Металургом» відбудуться 23 і 26 лютого — в Ірпіні, де команди в той час перебувають на тренувальних зборах. На це вже є й дозвіл ПФЛ. Але затвердити така рішення має ще виконком ПФУ.

Болс України

Засновник —
Верховна Рада
України.

252049, м. Київ-19,
вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить
з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редакційні: О. БІЛИК (голови редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. голови редактора), А. ГОРЛОВ (перший заступник голови редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСКИЙ, В. СУДДА (заст. голови редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

• ТЕЛЕФОН: для дозвонів — 441-58-33;

редакції — 224-72-54;

відділ репалан — 441-89-34, 441-89-37;

телерадіо — 449-85-82;

E-mail: sekret@ukr.net

• За достатності інформації у репаланні провадити відповідальність несе редакційна група.

• Редакція не заванчир поділяє поглядів авторів публікацій.

• За точність виконання фактів відповідальності несе автор.

• Рішуваче не підлягає.

• Ілюстрації з нечетрим — тільки на сторінках газети.

Свідцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання —
КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка)
українською і російською мовами. Видає 60955.
Тираж 254770.

Комбінат друку видавництва «Преса України»
252047, Київ-47, проспект Перемог, 50.

Зам. 0311667.

1234567890